

Αφέψεις

Με αφορμή τα 40 χρόνια από την πτώση της χούντας

Του
Ολύμπιου
Δαφέρμου

Στον φίλο που τον
ενόχλησαν οι καθαρίστριες

«Οι παλιές ιδέες, οι παλιές αγάπες» και οι παλιοί φίλοι, θα έλεγα, «για πάντα φύγαν». Τούτοι οι τελευταίοι ούτε θέλουν ούτε χρόνο έχουν να επιστρέψουν. Όλοι απόφοιτοι του Πολυτεχνείου, και όχι μόνο, στις αρχές της δεκαετίας του '70. Τότε που

όλοι οι δρόμοι ήταν ανοικτοί μετά την πτώση της χούντας.

Το αξιακό σύστημα του καθενός, έστω και αν δεν το είχε συνειδητοποιήσει πλήρως, τον έστελνε στο ένα ή στον άλλο δρόμο. Άλλοι εραστής της επιστήμης ή της δημιουργίας, άλλοι των χρημάτων, άλλοι της εξουσίας και κάποιοι στο περιθώριο με τις κοινωνικές τους ευαισθησίες.

Ήταν τότε που αυτοπειθαρχημένοι ή/και έξυπνοι μαθητές μπορούσαν να περάσουν και στις πιο απαιτητικές σχολές, ανεξάρτητα από την κοινωνική τάξη καταγωγής τους. Και περνούσαν και διακρίθηκαν στον αντιδικτατορικό αγώνα. Ρίσκαραν συγκρατημένα ή όχι.

Πέρασαν τα χρόνια. Ξύπνιοι, κατά κανόνα, εργαλειακά ή διαλεκτικά, πέτυχαν προσωπικά. Κάποιοι διακρίθηκαν στην επιστημονική τους περιοχή, κάποιοι αναρριχήθηκαν με όχημα την «επιστήμη», κάποιοι συμβιβάστηκαν ολικά με την ηθική της μεταπολίτευσης επαγγελματικά ή πολιτικά, άλλοι κράτησαν την ηθική τους μπαίνοντας στο σύστημα, χωρίς όμως να συγκρουστούν με την αθλιότητα του περιβάλλοντος, άλλοι παρέμειναν στο περιθώριο.

Και ήρθαν τα άγρια! Με ποια πολιτική είσαι; Με εκείνη των δανειστών ή με εκείνη που υπηρετεί την κοινωνία και τις ανάγκες της; Του λαϊκισμού, όπως την αποκαλούν αριστοκρατικά, απαξιώτικα και ανόητα. Και βέβαια με τους δανειστές – με κάποιες λίγες αλλά αξιοσημείωτες εξαιρέσεις. Θα μας φτιάξουν κράτος, ισχυρίζονται. Λες και είδαν ποτέ στην Ιστορία να φτιάχνεται κράτος από τους ξένους! Οι τελευταίοι ενδιαφέρονται, αποκλειστικά και μόνο, για τα συμφέροντά τους.

Ήπιοι στην αρχή. Ήταν όλα, εξάλλου, δικά τους. Το σύστημά τους πορεύεται, όπως και όπου πορεύεται, δίχως σοβαρή αμφισβήτηση. Οι ίδιοι ωφελημένοι. Από τις λαϊκές τάξεις καταγωγής τους αναρριχήθηκαν στη μεσαία τάξη. Το σύστημα λειτούργησε προς όφελός τους. Ποιος ο λόγος αμφισβήτησής του; Ποια ισότητα; Ποια ισοπολιτεία; Ποια ισονομία; Ποια ανθρώπινα δικαιώματα; Όλα στον βωμό της όμορφης (;) ζωής που κατέκτησαν. Έχουν περάσει εξάλλου τα χρόνια. Όλοι διάγουν την 7η δεκαετία της ζωής τους. Χρόνος δεν υπάρχει. Τόσο το σώμα όσο και το πνεύμα κουρασμένα και η υλική ευημερία παρούσα. Ποιος ρομαντισμός; Ποιος ιδεαλισμός; Ποια ουτοπία; Ποια κοινωνική ευαισθησία; Τώρα η κυβέρνηση, η αστυνομία και βέβαια οι ξένοι πρέπει να κάνουν ανενόχλητοι τη δουλειά τους! Στηρίζουν ενεργά και επιθετικά από τη Δράση έως το κακέ-

κτυπο της Ελιάς με ενδιάμεσο χώρο τη φτωχή ΔΗΜΑΡ.

Μόλις εμφανίστηκε η Αριστερά (χώρος της πολιτικής τους καταγωγής), με αξιώσεις κατάληψης της κυβερνητικής εξουσίας, αγρίεψαν! Εδώ η λογική των ευφυών σπουδαστών και των επιτυχημένων επαγγελματιών πάει περίπατο. Απλοϊκά έως ανόητα επιχειρήματα και παράλογες ατάκες επιστρατεύονται εναντίον της Αριστεράς. Στηρίζουν τον θύτη (τα κόμματα εξουσίας) για να σώσει το θύμα του (τη χώρα)! Αν είναι ποτέ δυνατόν!

Η κοινωνική ευαισθησία είναι απολύτως ανύπαρκτη. Είναι πλήρως αδιάφοροι για τη μη τήρηση του Συντάγματος, για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών, για τα βασανιστήρια, για τη βία της αστυνομίας, για τους ακροδεξιούς της κυβέρνησης και βέβαια για τη δυστυχία της κοινωνίας.

Ισχυρίζονται ότι το κράτος φταίει για όλα (ακραία νεοφιλελεύθερη θέση) και πρέπει να σμικρυνθεί στο ελάχιστο. Στηρίζουν τον ιδιωτικό τομέα έστω και αν βοά η αθλιότητά του, είτε τις τράπεζες κοιτάξεις είτε τις εταιρείες ενέργειας είτε τους «εθνικούς εργολάβους». Δεν βλέπουν ούτε τους ποινικά δωκόμενους ή και προφυλακισμένους μεγαλοεπιχειρηματίες.

Στην αρχή νομίζεις ότι κάνουν λάθος. Τι αφέλεια! Απαράδεκτη αφέλεια. Συζητάς, παραθέτεις στοιχεία, επιχειρήματα και παραδείγματα με βάση την εμπειρία άλλων χωρών που τους επιβλήθηκε η ίδια οικονομική πολιτική. Το αποτέλεσμα, μηδενικό. Απόλυτη, δογματική προσήλωση στο Μνημόνιο. Αρχίζεις να απορείς. Σκέφτεσαι και ξανασκέφτεσαι. Συζητάς και μαθαίνεις! Και πονηρεύεις. Και λογίζεσαι πια σε άλλο επίπεδο. Και προσπαθείς να ερμηνεύσεις. Ανθρωποι, κάποτε κοινωνικά ευαίσθητοι και με δράση. Τι έπαθαν; Και καταλήγεις ότι η κοινωνική τους άνοδος, δεχόμενων την ηθική του συστήματος (ενεργητικά ή παθητικά), τους αποστέρησε όλες τις κοινωνικές ευαισθησίες. Πέρασαν και περνούν καλά, τι άλλο θέλουν;

Δεν βλέπουν καν ότι σε όλο τον κόσμο αυξάνονται οι φτωχοί, οι άνεργοι, οι άστεγοι και οι ανισότητες, δίχως να λαμβάνεται κανένα μέτρο για την αντιμετώπιση αυτών των φαινομένων. Δεν θέλουν να το δουν; Έχουν γίνει κυνικά ατομιστές; - άλλη μια αξία της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας. Έχουμε μια ανθρωπολογική μεταμόρφωση; Καθολικά απύσχα η ενσυναίσθηση. Καθολικά, όμως, απύσχα και η διορατικότητα. Με αυτή την οικονομική πολιτική πού πάει ο κόσμος; (40.000 άνθρωποι πεθαίνουν την ημέρα από έλλειψη τροφής και από αντιμετωπίσιμες ασθένειες.)

Διερωτάσαι: Δεν υπάρχουν άλλες ανθρωπίνες διαστάσεις εκτός εκείνων του ευδαιμονισμού και του οικονομισμού; Συναισθηματική αναπηρία προβάλλει απειλητικά; Αντικοινωνικοί ζώντας μέσα στην οργανωμένη κοινωνία; Που δίχως αυτή δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν; Και παρατηρείς τους νέους. Μόνη παρηγοριά στη μελαγχολία σου. Από αυτούς θα έρθει το νέο. Αυτό που θα αντισταθεί και θα αντιπαλέψει με επιτυχία τη νεοβαρβαρότητα. Πότε;

odafe73@yahoo.gr